

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2023-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Alej slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C 209/2015 z 24. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a uplatňujú si právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresný súd uznesením č. k. 4C 209/2015 z 9. septembra 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol o výške trov dovolacieho konania tak, že žalované v 1. a 2. rade sú povinné nahradiť sťažovateľom trovy dovolacieho konania vo výške 0 eur. V odôvodnení okresný súd uviedol, že jediný úkon v dovolacom konaní na strane sťažovateľov bolo podanie vyjadrenia k dovolaniu protistrany z 1. júla 2020 a tento úkon vyhodnotil ako neúčelný, pretože bol vykonaný po súdom stanovenej lehote 10 dní od doručenia výzvy. Lehota začala plynúť 20. mája 2020 a márne uplynula 1. júna 2020. S poukazom na § 436 druhú vetu Civilného sporového poriadku

(ďalej len „CSP“) na neskoro predložené vyjadrenie nebolo možné v dovolacom konaní prihladať. Oneskorenosť podania vyjadrenia spôsobila zbytočnosť tohto procesného úkonu, a preto bola výška náhrady trov vyčíslená na 0 eur.

4. Proti tomuto uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažovatelia podali sťažnosť, ktorou žiadali o jeho zmenu tak, aby im okresný súd priznal náhradu trov 2 626,82 eur. Poukázali na výrok rozsudku dovolacieho súdu, ktorý im priznal náhradu trov dovolacieho konania a v odôvodnení uviedol, že sťažovatelia sa k dovolaniu vyjadrili, navrhli ho ako neprípustné a nedôvodné odmietnuť. Dovolací súd tak založil svoje rozhodnutie aj na právnej argumentácii, ktorú uviedli sťažovatelia vo vyjadrení k dovolaniu z 1. júla 2020. Konštatovanie súdneho úradníka o neúčelnosti vynaložených trov označili za celkom zjavne arbitrárne. Trovy na podanie vyjadrenia boli vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom k dovolaniu a nemožno ich hodnotiť ako neúčelné len pre nedodržanie súdom stanovenej lehoty alebo pre zopakovanie skoršej argumentácie už uplatnenej v konaní vo veci. Sťažnosťou napadnuté uznesenie považovali sťažovatelia za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, v rozpore s ustálenou súdnou praxou a namietli, že došlo k *de facto* ohýbaniu práva, keď bolo rozhodnuté v príkrom rozpore s rozhodnutím dovolacieho súdu.

5. O tejto sťažnosti rozhodol okresný súd obsadený sudkyňou napadnutým uznesením z 24. októbra 2022, ktorým sťažnosť sťažovateľov zamietol. V odôvodnení k námietkam sťažovateľov v podstatnom uviedol:

„... Ďalej musia byť výdavky odôvodnené a účelne vynaložené. To možno konštatovať vtedy, keď bol výdavok vynaložený pri sledovaní legitímneho cieľa (odôvodnenosť) a ak bol vynaložený v nevyhnutnom a všeobecne akceptovateľnom rozsahu (účelnosť)... Predmetom sťažnostného konania tak bolo len posúdenie, či bol tento úkon vykonaný účelne, a to aj s prihliadnutím na tú nespornú skutočnosť, že bol vykonaný po lehote.

... V predmetnom uznesení však, posúdiac tento úkon právnej služby skrz zákonné ustanovenie § 436 druhej vety CSP, dospel (VSÚ, pozn.) k záveru, že ide o úkon neúčelný. Tomuto postupu niet čo vytknúť. Ak totiž zákon stanovuje, že vyjadrenie k dovolaniu je potrebné podať len v súdom stanovenej lehote, pričom s nedodržaním lehoty spája konkrétny následok v podobe neprihliadania na neskôr podané vyjadrenie, nemožno zaujať iný, ako súdnym úradníkom zaujatý názor o neúčelnosti neskoro podaného vyjadrenia.

... Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu totiž vyplýva len tá skutočnosť, že dovolací súd z vyjadrenia žalobcov 2/ a 3/ (sťažovatelia, pozn.) k dovolaniu reflektoval postoj žalobcov 2/ a 3/ k dovolaniu a nie ich právnu argumentáciu. Žiadne právne argumenty žalobcov 2/ a 3/ neboli v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu uvedené a so žiadanými sa dovolací súd ani nevysporiadaval. Aj uvedené tak svedčí o neúčelnosti vyjadrenia žalovaných 2/ a 3/ k dovolaniu.

... Civilný sporový poriadok totiž upravuje rozhodovanie o trovách konania na dve samostatné fázy. V každej fáze sa zohľadňujú iné aspekty. Kým v prvej fáze o nároku na náhradu trov konania sa zohľadňuje úspešnosť/neúspešnosť strany konania (resp. zavinenie zastavenia konania), v druhej fáze sa zohľadňuje preukázanosť, odôvodnenosť a účelnosť výdavkov. To znamená, že aj v prípade priznania nároku na náhradu trov konania, môže nastať situácia, kedy v konečnom dôsledku úspešnej strane konania náhrada trov konania priznaná nebude, keďže jej žiadne trovy konania nevznikli.“

II.

Sťažostná argumentácia

6. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému sudkyňou podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namietajú porušenie svojich označených základných práv tým, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie i) dostatočne neodôvodnil, ii) vec nesprávne právne posúdil z dôvodu, že rozhodnutie založil na takej aplikácii právnej normy, konkrétne ustanovenia § 251 CSP, ktorá popiera jej účel a pravidlá ústavne konformného výkladu, a iii) pri rozhodovaní sa odklonil od ustálenej praxe.

7. K bodu i): Sťažovatelia uvádzajú, že v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu v napadnutej časti chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke údajnej neúčelnosti vyloženia trov s poukazom na § 436 ods. 3 CSP, ktoré dovolací súd v predmetnej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania neaplikoval a na obsah ich vyjadrenia pri rozhodovaní prihliadal.

8. K bodu ii): Aplikácia § 436 ods. 3 CSP podľa ich názoru prichádza do úvahy v štádiu rozhodovania o nároku na náhradu trov konania a patrí výlučne dovolaciemu súdu, nie vyššiemu súdnemu úradníkovi v štádiu rozhodovania o výške trov, a preto porušovateľ *de facto* ohol právo a rozhodol v príkrom rozpore s rozhodnutím dovolacieho súdu. Sťažovatelia namietajú nesprávnu a arbitrárnu aplikáciu § 251 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to napriek tomu, že v súdenom prípade preto neboli a nie sú dôvody. Uvedenou nesprávnou aplikáciou právnej normy pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súdnej veci došlo k zníženiu majetku sťažovateľov bez možnosti kompenzácie.

9. K bodu iii): Napadnuté uznesenie je podľa názoru sťažovateľov aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou okresného súdu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, dokonca v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou samotného senátu 4C. Sťažovatelia zopakovali názor, že úkon nemožno považovať za neúčelný len preto, že nebol vykonaný v súdom stanovenej lehote, najmä ak sťažovatelia neboli zo strany súdu osobitne poučení o následkoch nedodržania lehoty. Zároveň považujú za rozporné s ich ústavným právom na súdnu ochranu, že majú znášať náklady dovolacieho konania, ktoré nevyvolali, a v ktorom boli v celom rozsahu úspešní. Sťažovatelia poukázali aj na to, že protistrana mala na podanie dovolania zákonnú lehotu 2 mesiace a oni na podanie vyjadrenia k nemu len lehotu 15 dní od doručenia prípisu okresného súdu.

10. Okrem týchto argumentov, ktoré boli uplatnené už v konaní pred všeobecnými súdmi, sťažovatelia namietajú aj to, že okresný súd pri posudzovaní včasnosti podania ich vyjadrenia k dovolaniu nezohľadnil prerušenie plynutia procesných lehôt *ex lege* podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov. Sťažovatelia považujú za nesporné, že z lehoty na podanie vyjadrenia k dovolaniu tvorili 4 dni pracovného pokoja a v rámci plynutia lehoty na podanie vyjadrenia došlo *ex lege* niekoľkokrát k predĺženiu zákonom stanovených lehôt na uskutočnenie úkonov, pretože nebolo objektívne možné dodržať lehotu stanovenú na vyjadrenie.

11. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 58/2023-23 z 8. februára 2023 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnených osôb a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Podpredsedníčka okresného súdu listom sp. zn. 1SprS/5/2023 z 22. februára 2023 s poukazom na obsah napadnutého uznesenia konštatovala, že námietka nedostatku dôvodov nie je opodstatnená, pretože sťažovatelia z jeho obsahu boli schopní poznať skutkovú situáciu zistenú súdom, právne posúdenie určené súdom či aplikáciu jednotlivých právnych noriem na daný skutkový stav. Je zjavné, že porozumeli dôvodom, pre ktoré súd rozhodol uvedeným spôsobom, keď sťažovatelia napádajú konkrétne právne posúdenie a konkrétne závery.

13. Podpredsedníčka ďalej k meritu uviedla: (sťažnosť, pozn.) „... sťažovatelia zakladajú na nesprávnej aplikácii § 436 ods. 3 CSP tým, že aplikácia tohto zákonného ustanovenia patrí výlučne dovoľaciemu súdu. Okresný súd Považská Bystrica v predmetných rozhodnutiach totiž neaplikoval § 436 ods. 3 CSP, t. j. nerozhodol, či sa na oneskorené podanie sťažovateľov má/nemá prihliadať. Bolo vecou dovoľacieho súdu, aby zo skutočnosti, že bolo oneskorene podané vyjadrenie k dovoľaniu, aplikáciou § 436 ods. 3 vety druhej vyvodil zákonné dôsledky, t. j. že na toto vyjadrenie nemožno prihliadať. Okresný súd Považská Bystrica aplikoval len § 251 CSP, keď v zmysle tohto zákonného ustanovenia posudzoval (a posúdil), či výdavky sťažovateľov na úkon právnej služby vyjadrenia k dovoľaniu možno/nemožno považovať za trovy konania. Pri tomto posúdení vychádzal z komplexnej znalosti zákona, a teda aj zo znalosti tej zákonnej skutočnosti, že na oneskorene podané vyjadrenie k dovoľaniu sa neprihliada. Pri znalosti tejto zákonnej skutočnosti a znalosti tohto, že trovami konania sú len účelne vynaložené výdavky, t. j. výdavky, ktoré boli vynaložené efektívne a v nevyhnutnej a všeobecne akceptovateľnej miere, musel dospieť k záveru, že daný úkon právnej služby nebol vykonaný účelne a výdavky vynaložené naň nemožno považovať za trovy dovoľacieho konania. Takúto aplikáciu § 251 CSP nemožno považovať za arbitrárnu, keď bola založená na ustálenom výklade pojmu účelnosť. Takúto aplikáciu § 251 CSP nemožno považovať ani za odporujúcu účelu tohto zákonného ustanovenia, keď práve účelom ustanovenia § 251 CSP je byť poisťou pred hradením nadbytočných nákladov (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2013).“

14. K námietke sťažovateľov o rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou okresného súdu podpredsedníčka poukázala na záväznosť ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít, nie rozhodnutí iných sudcov okresného súdu, ale zároveň dodala, že sťažovatelia tento rozpor len tvrdili, a to bez toho, aby konkrétne uviedli, ktoré rozhodnutie okresného súdu uviedlo k totožnej skutkovej situácii iné právne závery, preto nebolo možné sa tejto námietke zo strany konajúceho okresného súdu bližšie venovať.

15. Sťažovatelia tiež tvrdili, že okresný súd neprihliadol na prerušenie plynutia lehôt v súvislosti s mimoriadnou situáciou (COVID-19). Toto prerušenie trvalo do 26. apríla 2020, pričom sťažovatelia mali na vyjadrenie k dovoľaniu stanovenú 14-dňovú lehotu od 21. mája 2020 do 1. júna 2020. Zákon č. 62/2020 Z. z. preto nemal na jej plynutie žiaden vplyv. Sťažovatelia o predĺženie lehoty nepožiadali a vyjadrenie k dovoľaniu podali až viac ako mesiac po jej uplynutí.

16. Z uvedených dôvodov považuje okresný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov za nedôvodnú.

III.2 Vyjadrenie zúčastnených osôb:

17. Zúčastnenými osobami v konaní pred ústavným súdom sú žalované v základnom konaní – [REDAKOVANÉ], správkyňa konkurznej podstaty a [REDAKOVANÉ], ktorým ústavný súd listami z 15. februára 2023 zaslal uznesenie o prijatí ústavnej sťažnosti a ústavnú sťažnosť na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska v lehote 14 dní. Zúčastnené osoby svoje oprávnenie vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti v stanovenej lehote nevyužili.

III.3. Replika sťažovateľov

18. Sťažovatelia podaním z 20. marca 2023 reagovali na stanovisko podpredsedníčky okresného súdu tak, že tam uvedené názory z ústavného hľadiska nemôžu obstať, pretože obhajujú, resp. zľahčujú absolútne pochybenie porušovateľa pri aplikácii jednoduchého práva, ktoré sa prejavilo zásadnou arbitrárnosťou napadnutého uznesenia. Okresný súd sa tak v napadnutom uznesení, ako aj vyjadrení k sťažnosti vôbec nevysporiadal s námietkou, že súd považoval úkony právnej služby za neúčelne vykonané z dôvodu údajného oneskoreného podania, hoci prípis sp. zn. 4C/209/2015 z 15. mája 2020, ktorý bol sťažovateľom doručený 20. mája 2020, neobsahuje žiadne poučenie o tom, že v prípade nedodržania stanovenej lehoty na podanie vyjadrenia sa na jeho obsah nebude prihliadať a nie je tam obsiahnutý ani len poukaz na § 436 ods. 3 CSP. Tvrdenie okresného súdu, že sťažovatelia neoznačili žiadne rozhodnutia súdnych autorít, od ktorých sa mal odkloniť, a že pokiaľ by ich označil, tak toto je podľa názoru sťažovateľov objektívne nepravdivé.

19. Sťažovatelia poukazujú na obsah ich sťažnosti z 11. októbra 2022, v ktorom výslovne poukázali na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 481/2015 zo 6. októbra 2015, IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, IV. ÚS 499/2011, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 63/06, III. ÚS 127/2010, III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07, I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 82/09, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04 a III. ÚS 166/09, ako aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torria C. Španielsko z 9. 12. 1994, Hiro Balany c. Španielsko z 9. 12. 1994, závery z ktorých vyšší súdny úradník ani porušovateľ opomenul aplikovať v tejto právnej veci pri vydaní napadnutého uznesenia. V závere vyjadrenia si sťažovatelia uplatnili nárok na náhradu trov konania v rozsahu troch úkonov právnej služby a zotrvali na petite svojej ústavnej sťažnosti.

20. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie tvrdenej arbitrárnosti napadnutého uznesenia, ako aj posúdenie ústavnej konformity výkladu a aplikácie § 251 CSP zvolenej okresným súdom vo vzťahu k posúdeniu účelnosti výdavku na podanie vyjadrenia k dovolaniu po uplynutí stanovenej lehoty v spojení s § 436 ods. 3 CSP, podľa ktorého sa na oneskorene podané vyjadrenie k dovolaniu neprihliada.

22. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie.

23. Pri prvotnom priblížení sa k skutkovej situácii, pri ktorej dovolací súd priznal nárok na úplnú náhradu trov konania sťažovateľom a následne okresný súd vyčíslil priznanú náhradu trov konania v sume 0 eur, sa nemožno vyhnúť pochybnostiam o rešpektovaní právneho názoru najvyššieho súdu zo strany okresného súdu tak, ako to namietajú sťažovatelia. Preto sa ústavný súd zamerl na analýzu právneho stavu veci a zvolený výklad dotknutých procesných ustanovení a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie primerane a logicky odôvodňuje priznanie náhrady trov konania v sume 0 eur s odôvodnením, že výdavok na právny úkon, na ktorý zo zákona nemožno v dovolacom konaní prihliadnúť, nemožno hodnotiť ako výdavok účelne vynaložený. Pri absencii atribútu účelnosti vynaloženého výdavku v konaní takýto výdavok nenapĺňa všetky kumulatívne určené podmienky jeho kvalifikácie ako trov konania podľa § 251 CSP. Rozhodnutie dovolacieho súdu o priznaní nároku je potrebné vykladať vo všetkých jeho právnych súvislostiach. Rozhodnutím dovolacieho súdu došlo k posúdeniu úspechu v konaní a k priznaniu nároku na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Tento priznaný nárok na náhradu sa vzťahuje len na tie výdavky, ktoré je možné posúdiť ako trovy konania podľa § 251 CSP, teda že sú v konaní preukázane vynaložené, majú vecný súvis s uplatňovaním právnej ochrany v konaní a zároveň ide o účelne vynaložený výdavok. Dovolacím súdom priznaný nárok na náhradu trov preto nepokrýva také výdavky vynaložené v konaní, ktoré nespĺňajú zároveň všetky kumulatívne určené podmienky definície trov konania. Tak tomu bolo aj v tomto prípade, keďže jediný úkon v dovolacom konaní predstavovalo oneskorené vyjadrenie, s ktorým priamo procesný predpis spája následok jeho neúčinnosti (vôbec sa naň neprihliada). Záver, že ide o neúčelný výdavok v konaní, nevykazuje žiadne logické nezrovnalosti a je plne akceptovateľný. Vo svetle týchto právnych súvislostí napadnuté uznesenie nie je v rozpore s rozhodnutím dovolacieho súdu o priznaní nároku na náhradu trov sťažovateľom, keďže v tomto prípade niet takého výdavku vynaloženého sťažovateľmi v dovolacom konaní, ktorý by naplnil zákonné atribúty právnej kategórie trov konania. Výklad dotknutých ustanovení CSP aplikovaný okresným súdom preto nevykazuje žiadne pnutie s označenými právami sťažovateľov, a to aj z hľadiska naplnenia materiálneho korektívu spravodlivosti (bdelým patrí právo).

24. O následku neprihliadania na oneskorené podanie vyjadrenia nebol okresný súd povinný sporovú stranu poučiť, pretože platí prezumpcia, že každý pozná platné právo uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, o to viac, že sťažovatelia boli v konaní zastúpení advokátom, čo vylučuje poučovaciu povinnosť súdu o procesných právach a povinnostiach sporovej strany.

25. Námietku sťažovateľov o nerešpektovaní právnych názorov najvyšších súdnych autorít (niektoré z nich sťažovatelia priložili aj k ústavnej sťažnosti, pozn.) ústavný súd tiež vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože rozhodnutia, na ktoré sťažovatelia poukazujú, pojednávajú o možnosti

vyslovenia porušenia základných práv v konaní o náhrade trov konania vo všeobecnosti, ako aj o arbitrárnosti rozhodnutí z dôvodu nedostatku reakcie súdu na kľúčové argumenty, čo však nie je prípad sťažovateľov. Predmetné judikáty neriešia priamo otázku výkladu účelnosti vynaložených výdavkov v konaní, čiže nie sú pre vec samotnú relevantné.

26. Rovnako je nedôvodná námietka zákonného prerušenia plynutia lehôt, keďže obdobie, v ktorom plynula lehota sťažovateľom na podanie vyjadrenia k dovolaniu, sa časovo neprekrýva s obdobím, ktoré bolo zákonne vymedzené pre prerušenie plynutia lehôt, a to ani z časti.

27. Keďže ústavný súd nezistil namietané procesné vady konania, a teda ani ústavnú neakceptovateľnosť napadnutého uznesenia, porušenie základného práva vlastníť majetok, ktoré je závislé od vecnej nesprávnosti napadnutého uznesenia, neprichádza do úvahy.

28. Na základe uvedených úvah dospel ústavný súd k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k porušeniu práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ústavnej sťažnosti nevyhovel.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd po meritórnom preskúmaní veci nevyslovil porušenie uvedených práv sťažovateľov, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uvedenými v ústavnej sťažnosti, pretože tieto sú priamo závislé na vyslovení porušenia základného práva.

30. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u ě e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu